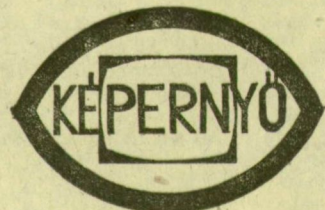

Premier az új BNV-n

Pénteken nyílik meg a köbányai új vásárterületen a HUNGAROPLAST '74 nemzetközi műanyag-kiállítás, melyen az idén 16 ország 120 kiállítója mutatja be termékeit. Első ízben vesz részt a kiállításon Lichtenstein és Finnország. A hazai vállalatok termékei között látható majd számos újdonság: erdekese a fűthető műanyag bútorok, műanyag gyermek-úszómedencék, a műanyag kertibútorok, a motorcsónaktestek és a balatoni vitorlás hajók. (MTI)

Madártérkép

A Magyar Madártani Egyesület Bács-Kiskun megyei csoportjának kezdeményezésére madártérkép készül a Duna-Tisza közéről. Az önkéntes ornitológusok felosztották egymás között a területet, s már megkezdtek a madárszállások számbavételét.

Volt minden a húsvétban, jövőjósítás, multággatás, szerelem a megfelelő idegennek és baráti puzsi a nem megfelelő idegennek — hogy a friss filmcímdivatokból is idézzek. Konok tapasztalati tényekből tudom, hogy a húsvéthétfőmet hosszú évek óta nem jellemzik a szellemi erőfeszítések, így aztán vásárnak ültem a képernyő elé, a hétfői helyett is. Nemhiába.

A tévéhumor futurologusa és a futurologia tévéhumoristája, Kállai István vállalkozott a közönség megszavaztatására, ki *Hogy képzeli 2073-ban?* A szellemesebb válaszok párbeszédessé tett jelenetfűzéréből aztán változatot, bár kevésbé eredeti jósálatokról dönthetett a néző, mennyi a realitásuk, hol berzenkedik a józan ész, mivel rokonoszenve és mitől idegenkedik? Magam például kevésbé hiszek azoknak, akik az unalomtól féltik az emberiséget, hiszen az automatizáció csak látszólag egyszerűsíti a munkafolyamatokat, valójában új, szelesebb horizontot, alaposabb és mélyebb tevékenységi szférák megjelenését ígéri. Ma sem valószínű, hogy a számítógépek föltalálói, tökéletesítői, vagy akár üzemeltetői két gombnyomás között, ölbe tett kézzel unatkoznak; a gép bizonyos fokig nemcsak helyettesíti az embert, hanem ösztönzi is, azért menti föl az egyszerűbb folyamatok alól, hogy szabadabb legyen a bonyolultabbakhoz. *Királyhegyi Pállal* viszont tiszta szívvel egyet lehet érteni: a humor úgy kell az embernek, mint hálnak a víz, száz év múlva is, még Kállai humora is. (Ha megéri?)

Ejnye, Cecilia! — feddi szeliden Tobi László a vécési nevelőotthonból szökött kis vadócot (az igazgatónő biztosan nem érte be ennyivel). Együttérzően és jószágon esdesgeti atyai szívéhez, mert ő megérti és nem ítéli meg, s mert szüksége van rá. Hogy mi szüksége lehet az ötvenes, megözvegyült orvosprofesszor bőrébe bújó frónak erre a tüksés kis-lányra? Akit (hiába jószándéka megbocsáthatóan kotnyeles csitívágva a föltűnése, szerelemre, első látásra, a bajszos riporterbe) maga az író sem menthet fel, következmenyek nélkül, a

Rendelet az ipari takarmányok előállításáról és forgalomba hozataláról

Megjelent az ipari takarmányok előállításának és forgalomba hozatalának új jogi szabályozásáról hozott minisztertanácsi rendelet végrehajtási utasítása. Ez abból indul ki, hogy a korszerű, „előregyártott” takarmányok növelik az állattenyésztés hozamait és szakszerű felhasználással csökkentik a költségeket, az ellenőrzés megszigorítására azonban nagy szükség van, mert a nem megfelelő termékek veszélyesek lehetnek az állatokra, sőt — közvetve — az emberekre is. A jogszabályok az indokolt esetekben előállítási, illetve forgalomba hozatali engedélyhez kötik a gyártást, továbbá elrendelik az utólagos hatósági minőségellenőrzést.

Ipari takarmányt belföldön csak állami szabvány szerint lehet előállítani. Megfelelő szabvány hiányában a mezőgazdasági és élel-

mezésügyi miniszter állapítja meg a feltételeket. A miniszter előzetes engedélyre van szükség akkor, ha a felhasználó gazdaság az előírtól eltérő takarmányt kíván előállítani, vagy felhasználni. Az ipari takarmány saját felhasználásra való előállítás különben — a végrehajtási utasítás szerint — csak anynyiban esik szabályozás alá, hogy csak olyan takarmányt szabad előállítani, amely az állat vagy közvetve az ember szervezetére káros anyagokat nem tartalmaz. A jogszabályban foglaltak megtartását szigorúan ellenőrzi majd.

A mezőgazdasági szakemberek azt várják, hogy az új jogi szabályozás elejét veszi majd az elmúlt időszakban eléggé gyakori takarmányvitáknak, amelyek keverékek nem megfelelő összetételéből vagy egyes alkotórészek minőségi hibájából adódtak. (MTI)

Jövő, jelen, múlt

lopás vádja alól? Egészen szerencsén, hogy egy hirtelen mentőütemként agyába villanó blöffel telibe találjon *valami nagyon jellemzőt, igazat*. Amit aztán Tabi operetessen fogalmaz kérdésbe: miért csalják meg a férfiak a nőket? A válasz még operetesebb: csak, mert ilyenek a férfiak.

Igy aztán fölösleges emlékeztetni arra, hogy a darabot a *Zenés tévészínház* mutatta be.

Vitray Ötsemköztjeinek rangjára vall, hogy nem kell felfedezni, sem újra felfedezni. Szükségtelen hát előkeresni, főlhalmozni érényeit (melyek közül a legkülönb, hogy mennél kevesebbét beszél, annál többet, annál fontosabbakat mondát, hogy tud „alátenni” a kiszemeltjének, tudja „helyzetbe hozni” partnereit), mert azokról minden esetben — és persze közvetlenül, kimondatlanul — a szemközti ülő vall. Az *Örkény* Istvánnal töltött hatvan percük *egyfelől* a be-

szélgetés kötetlenségének hámjába fogott önéletrajz, ha tetszik curriculum vitae, tehát irodalomtörténeti adalék. *Másfelől*, mint riport, a feloldódás folyamata, a magázástól a tegezésig, a feszengve vállalt önbecsőlástól az anatómiai hitelességű és pontosságú föltárukozásig. Volt egy mondata Örkénynek, amiről valószínűleg sokat beszélnek majd (eddig is sokan és sokat elemezték): akár egy kávéház ablakából megírható a világirodalom. Azaz, nincs elefántcsonttorony, mert (illetve: ha) onnan is nyílik ablak az utcára. Hát... lehet vitatkozni. Az élmény megírható, kérdés, beszerezhető-e a kávéházból? Mindenestre maga Örkény — megvallotta — nem az irodalom felől érkezett az irodalomba, hanem a lombikok, a kémia valószínűségéről. Hogy az életről, a mindennapiságról, a háborúról és hasonlókrol ne is beszéljünk...

N. I.

Szabad-e locsolkodni?

Ki tudja, mióta allok itt az ablaknál? Már késő délután van, odakünn egyre többen járnak imbolgova. Már jó ideje bámulom őket, mögöttem a lakásban csend van. Eszembe jut, hogy a régi hűs-vétokon is így álltam az ablaknál. Csak, hogy gyermekkorom dús orgonabokrai helyett most sivar garázstetőt, kitaposott fűvet látok. Becsukom a szemem; megpróbálom felfedezni az akkori hűs-véti kalács vanília-illatát, lakásunk vidám ünnepi tisztaságát, s a frissen vasalt kartonfüggönyök suhanását.

Látom az akkori magamat is, amint az ablaküveghez tapadva lesek a bokron túlrá, jön-e valaki hozzánk, s vajon eljön-e, akit legjobban várok? *Ercsa izga-*

tottságot éreztem, s egy-egy kamasz talá- volly alakját megpillantva a gyomrom is remegni kezdett — haladó idejőnnék! Visszarebbenek a függöny ráncai mögé, s a szekrény oldalára akasztott párányi tükörben ijedten nézek kipirult arcomra. Homlokomat ráncolva szemügyre veszem az ünnepi ruhámat is, s bár nemrég a világ legsodálatozabb ruhájának találtam, s magamat is nagyon szépnek; most megrendült bennem az a bizonyosság, s lázasan töröm a fejem, mit vegyek fel helyette. (Természetesen soha nem jutottam tovább, ideoda topogtam.)

Megpróbálom higadtságot erőltetni magamra, lelegzet-visszafojtva fülelek, hallok-e esőnézet?

Semmi. Újra az ablakhoz merészkedem, s még éppen látom az előtűnk szapora léptekkel elhaladó ismeretlen fiú bokréját. Újra kezdem a várakozást. Amikor végül valóban hozzám jön valaki; sőt még a legjobban várt is megérkezik, én már kimerült vagyok az izgatottságtól, s legszívesebben bebújnék a lakás legkisebb zugába, úgy szégyellem magam. Am a kis legény sem sokkal bátrabb! Reszkető kézzel húzga elő a kölnisüvegét, csak édesanyám bátorító pillantására tudja kinyögni: „Sza... szabad-e locsolkodni?” Milyen jó is volt!

És most magányosnak érzem magam, unalomból bámulok ki az ablakon. Egy másba ka-

Szeged hangulatáért

Hozzászólás a Délmagyarország cikkéhez

Már tisztázódtak a vita szempontjai, a véleményeltérések, ez a levelünk, azonban bizonyos kérdésben — városesztétikai megfontolásokkal — ismét előbbre mozdíthatja a városzertet.

Juhász Béla, a 10. Volán műszaki igazgatója kifejtette a vitában, hogy már a jelen, de a jövő közlekedése is megköveteli a gyors áteresztésű utakat, márpedig a villamosjáratok gátolják a gyorsaságot, elavultak, és ha megtérünk is bizonyos vonalakon villamosközlekedést, ezeket lassan eltüntetni a fejlődés a nagyvárosok utca-képéről. Véleménye az érzelmi beállítottságú szegedieknek kedvez, mert faszorainkat természetszerűen nem kell ritkítani, vagy kiiktatni. A sűrített autóbuszjáratok, a zárt, melegebb atmoszférával a téli hónapokban sokkal inkább kényelmesek, gyorsak a hosszabb távú utazásokon, mint a lassúbb, hideg villamosok. Az autóbusz utasa és vezetője nincs kitéve a mi sok esetben hideg telünknek sem. Utas, vezető egyaránt kényelmesen, gyorsan teljesítheti kötelességeit. És ez nem utolsó érv!

Szabad legyen rámutatnom arra, hogy az árvíz után a semmiből egész Európa segítségével felépített kis városmagunk — ami akkor nagy alföldi városnak számított — egy csodálatosan szépen megtervezett XIX. századi eklektikus építészeti rezervátum. Így csak a nulla pontról lehet megalkotni azt az építészeti egységet, amit esztétikumban is képvisel.

Építőművészeink szegedi szívű vezetősége védett városképet lát kis Belvárosunkban. A szép szerkezetű sugárút-körút rendünkbe bevezetett külső palotásor a görög-római amfiteátrumok befel lejtő szerkezetére emlékeztet, egy olyan kagyló-ra, amelynek gyűjtővonalában a mi drága Tiszánk ki-gyózik.

Nagy szeretettel, szegedi lélekkel kell ezt a remek szerkezetet óvni és védeni, hallatlanul kényes és felelősségteljes az utódaink előtt hozzanynálni, ezt alakítani, — esetleg megcsorbítani!

Egy városmag, amelynek karaktere ilyen csodálatosan egyéni, jellegzetes szép, nagy kultúrtörténelmi dokumentuma egy nemzet erejének, múltjának és záloga a jövőjének. Szegednek van ilyen karaktere, talán „esz-

tétikai szelleme”, ami csak itt és csak így valósulhatott meg 100 évvel ezelőtt, a földrajzi táj és a benne élő polgárok szeretetéből. Ennek az eklektikus skanzennek a csorbíthatatlanságáért viszont mi felelünk és a történelem felkérdezése mindig igen szigorú.

Ezután szabad legyen a figyelmet felhívnom a város hangulata, meg a biztonságosabb közlekedés újabb szempontjaira, amelyet a fiatal, XX. századi természettudományos kutatások eredményeire építünk: a színek lélektani hatásaira.

Ha valami hamar, élesen, szembeötlően jelentkezik, azt mondjuk: „szemet szúr”. A szem gyors észrevétele nemcsak a szem alkalmazkodó képességén múlik, hanem a megjelenő tárgy élénk, vagy monokrom (egyszínezésű) karakterén. Ebből következik az, hogy a biztonságos közlekedést autóbuszjárataink nem szolgálják ma olyan erővel, mint a sárga, élénkszíni villamosaink, mert szürkés terepszíniék. Budapest, a kék autóbuszokkal emeli a biztonságosabb utcai közlekedést, és más világvárosok piros-zöld autóbuszokkal. A járókelőnek a mi terepszíni városi és tá-

volsági autóbuszaink csak 10 méterről szúrnak szemet, mert a szürkés szín nem előretolódó, mint az élénk, határozottabb színek: piros, kék, sárga stb.

Ha egy város utcaképének esztétikai szépségét is emelni akarjuk, akkor szép, élénk, hangulatos színi járműveket kell járatnunk. Amde, ha a tudomány, a modern lélektani kutatások már felfedték a színek lélektani hatását az emberekre, és a színek védelmező ereje világszerte ismert, akkor nálunk, Szegeden is a helyi járatú autóbuszainkat ilyen védő színnel kellene áthúzatni. A közlekedési balesetek száma jelentősen csökkenni fog ezzel.

A járókelő Szegeden még azt sem tudja, hogy melyik a távolsági autóbusz, melyik a helyi járat. Tanyai, falusi emberek kérdezősködnék, bizonytalankodnak, és jómagam is így vagyok, amikor autóbuszon utaznom kell.

A színek megfelelő alkalmazása a biztonságosabb közlekedés mellett derűs, vidám színelményt is fog nyújtani a jelen járataink komor, piszkosdrappos, szürkés megjelenésével szemben.

Kopasz Márta,
Bécsi körút 8—16.

Szegediek a győri kamarazene-fesztiválon

Győrt rendezték meg az elmúlt napokban a zeneművészeti szakközépiskolák országos kamarazene-fesztiválját, ahol az ország hat nagyvárosának, valamint a néphadsereg budapesti szakközépiskolájának tanulói vettek részt. A két és fél nap zenei légkörben, zenei programokkal zsűfólvá telt el.

A növédeké tudásuk legjavát igyekeztek nyújtani, ami több alkalommal sikerült is. Általánosságban beszámolhatunk róla, hogy az ország „keleti fele” ezúttal jobban produkált, mint a „nyugati”, Budapest, Miskolc Debrecen és Szeged — mind hoztak valami igazán jót, míg a győriek és pécsiék kissé lemaradtak. Hadd emeljek ki néhány műsorszámot, amely személyes élményt jelentett. A néphadsereg szakközépiskolájának növendékei *Kocsár Miklós* rézfúvós szextettjét játszották, nagyon izlésesen, biztonságosan, tisztán. A pécsiak közül az énekes duett, a győriek közül a másodéves *Fejérvári János* kis- és visszafogott, de jó adottságokra valló hegedűlőse tűnt ki. A budapestiektől *Honegger* brácsa-zongora szonátáját emelném ki, *Kereskedő Tamás* és *Ormai Gábor* magas szintű előadásában, valamint a *Takács Nagy Gábor* és *Kiss Tünde* szonátakettőjét. A debreceniek előadásában kiemelkedett *Láng István* kamarakantatájának előadása, s a miskolciaktól hallottuk a legkiforrottabb ütőprodukciót, *Siegfried Fink* művét.

Természetesen a szegedi Tömörkény gimnázium és művészeti szakközépiskola növendékei is ott voltak, sőt kitétek magukért. A zsűri zárószavában egyetlen együttest említett, mint legmagasabb színvonalút: a *Tóth Erika* vezette szegedi vonósnégyest. Mi, akik már ismertük őket, felkészültségükben most sem csalód-

tunk. Mind *Gárdonyi Zoltán* vonósnégyesét, mind a záróhangversenyt ráadásként szereplő *Csajkovszkij-tételt* „szakközépiskolán felüli” színvonalon játszották. Ugyancsak szerepelt a zárókoncerten *Bartók* hat hegedűduója, *Stanics Andrea* és *Erdei Klára* igen jó előadásában. Szépen szerepeltek rézfúvósaink is, *Horvát Zoltán Cassazionejének* előadásával.

A szegedi szakközépiskola jól összeválogatott műsort vitt a fesztiválra. Sajnos, ez nem állt néhány más résztvevőre. Sok volt a közepesen eljátszott *Haydn*-vonósnégyes, és többen lerótták unalmas tiszteltköreiket *Telemann* művei előtt. Dicsérni kell viszont a debrecenieket, akik repertoárjukat a reneszánsz és avantgarde zenére is kiterjesztették (*Gabriel*, illetve *Láng István*).

*

Ma, szerdán este 7 órai kezdettel, a Győrt nagysikerrel szerepelt szegedi növendék-vonósnégyes ad koncertet, a Bartók művelődési központban. *Tóth Erika*, *Papp Katalin*, *Kádár Jolán* és *Murányi László* (*Weninger* Richard tanítványai) fesztiválműsorukat mutatják be.

Huszár Lajos

Diákszinjátsszók aranya

Az elmúlt hét második felében bonyolították le Csurgón az irodalmi színpadok vetélkedőjét IV. Országos Csokonai Diákszinjátsszók Napok címmel. Az amatőr csoportok országos minősítésén a szegedi Tömörkény gimnázium irodalmi színpada arany fokozatot nyert.